

אהע"ז סימן כ"א

סעיף ג

באר הגולה

מ שם מממלא דרכי יתודה קידושין דף מ"א ע"ה, ומה

ג מ מותר להסתכל בפנויה לבדקה אם היא יפה שישאנה נ, בין שהיא

ברה כחמה

המקום שלא לילך בפאה נכרית אין לשנות מהמנהג (תס): א. בסוגי הפאות הנכריות העשויין בצורות שמושכין העין אינו דרך צניעות ללובשם (תסא): ב. אין ללבוש סוגי פאות הנראים כשערותיה (תסב): ג. אין ללבוש פאות ארוכות או פרועות (תסג): ד. ומותר גם ראייה היטב, ולא רק הסתכלות בעלמא (תסד), ואף אם היא

הוגי שעשועות

בגוונא דלית ליה לבעל מנהג בזה ורק רוצה להחמיר על עצמו לכן אין האשה משועבדת לו (תחקט). ולפי"ז אם היא רוצה להחמיר ללכת בלא פאה, והוא רוצה שחלף עם פאה, ואין לו מנהג בזה, אין צידו למונעה מלהחמיר על עצמה (תחקי). ואף אם יש לו מנהג בזה להקל, אין ראוי שבעלה יתניגה לנהוג כנגד מנהגה בדבר שאין לו הפרעה בזה [בשו"מ נ"ך אליעזר ח"ו סי' מ"ח פ"ג כתב דבראשה פרוע אין טענת הבעל רק משום איסור חורה, אלא משום קנאת בעל לאשמו דאין רצונו שיסתכלו עליה, וד"ז שייכא בהרבה פרטים]. יש להעיר כי האמור לעיל אינו אלא מגדרי חיובה מהלכות צניעות, אבל ודאי חייבת לשמוע לדעת בעלה בכל גוונא: (תס) משנ"צ ס"ק ט"ו משמיה דהמגן גיבורים (תחקא): (תסא) גדולי ההוראה שליט"ה, ונכלל בזה פאות הבהירות ביותר בצבעיהן, מקורולות מאד, או מנופחות מאד, מרובות שערות בראשן או בצדדיהם, וכיו"צ. בשנות חיים סי' שט"ז כתב דעיקר טעמא דקרא דאיסור לאתא בשער ראשה לרה"ר הוא משום חשש הרהור של אחרים, ועי' כיו"צ בשו"מ דברי ישראל או"מ סי' ל"ד דכתב דגם להמבואר ברמ"א סי' ס"ה ס"ב שמותר להסתכל בפריעת ראשה דכלה, אינו בפריעת השער אלא כדייק הרמ"א וראשה פרוע דרך בראשה המגולה שרי

להסתכל: (תסב) שו"מ מהרי"ל דיסקין קו"א סי' רי"ג (תחקי). ונכלל בזה פאות קצרות ביותר או דעשיות בלורת נמה או מקוץ שהשערות שלמטה נראות כיוצאות מהראש וכיו"צ, ועי' מקרי דרדקי בראשית. ובקצר ביותר אפשר דהוי נמי בחשש דלא ילכא כי כן דרך אנשים לילך בשערותיהם: (תסג) גדולי ההוראה שליט"ה מטעמא דנתבאר בס"ק חס"ה. ועוד דהרי יש מחמירים (תחקי) אף בשער בחולה דאיסור לילך פרוע כמבואר לעיל ופאה נכרית לא עדיפא מיניה (תחקד). ונכלל בזה סוגי פאות הממפור על הפנים: (תסד) דהראב"ד ה"ל איסור"ב פכ"א ה"ג השיג על דין זה דמקורו מהרמב"ם, מהא דאיתא בגמ' ד"ב דף קס"ח ע"א אמר רבנן ה"ל נורבא מרבנן דאזיל לקדושי איתחא, נידבר עם הארץ בהדיה, דלא מחלפו לה מיניה (תחקט) [ובמ"מ העיר דלהראב"ד אין מכשיל את הע"ה, וכתב דגם הראב"ד לא כיון לאיסור אלא שאין דרך ח"מ בך, ובשו"מ שאלה יעקב סי' ק"ו כתב משום דע"ה רגיל להסתכל בגשים ואינו בא לידי הרהור, וז"ע דבריו הרי איסור הסתכלות הוא איסור עצמי ולא תליא באיסור הרהור וכמשנ"ת לעיל ס"ה]. וקשה דהרי מבואר בגמ' קידושין דף מ"א ע"א דאיסור לאדם לקדש אשה עד שיראנה, אלא דכוונת הראב"ד להשיג על

ציין הסצינות

שחשים בראשה מנפח או כובע, ועי' שו"מ שבע ה"ל ח"ו סי' קי"ח או"ב, וגם אם נהגו הרבה נשים ללבוש ד"ז הו' בכלל איסורא, כמוכא בכרס שלמה שם ס"ק י"ג. גם למי שנהג להחמיר אם הוא לנזק פרנסה וכיו"צ י"ח. ועי' שו"מ משיב דברים סי' קכ"ז באשה שגדרה בעת זרה שלא תלבש פאה, ועמה מחמירת אם יכולה להמיר הנדר. לא תלבש מטפחות שחורות הצמודות לשער ונראות ממרחק קצת כשערותיה, וכמו"כ כיסוי בד שחור שהוא על מקצת הראש ונראה כשערותיה: (תחקט) שוב ראיתי דין ביאר את דבריו בשו"מ אג"מ אהע"ז ח"ד סי' ק' או"ד, ועי"ש סי' ל"ב או"י: (תחקי) בכלל המוכר הוא נמי בפלוגמא דאחרונים שהובא לעיל אם סגי בשווליים עד אחר המרפק או בעיני עד כף היד, אמנם יתכן דכיון דהוי גילוי בשר לשעויות המחמירים הו' גדר צניעות ושייכא אליו דהוא הנהגת הבית וליכא טעמא דהאג"מ דהוי דינים שלה [וגם שייכא אליו כשמבדק ברכות וכיו"צ] ויכול למונעה, וכן נראה בכל גדרי הצניעות שמקפיד בן להימנע מגרכים שקופות או פאה שאינה באופן הננוע תליא בדידיה: (תחקא) וכ"ה בשבילי דוד או"מ סי' ב', וברות חיים אהע"ז סי' כ"ה. ובדין לסחור בפאה נכרית בכה"ג, עי' שו"מ דברי יציב יור"ד ח"ב סי' נ"ו: (תחקיב) קווערט דה והלכה: (תחקיג) כ"ב בשו"מ שבע ה"ל ח"ה בהקדמה: (תחקיד) כל סוגי הפאות שאין לילך בהם, גם אין לקבלם למיקון או סירוק וכיו"צ, וכן אין למכרם או לסייע בפרסומם ובהפצתם: (תחקט) וכמוכא במ"מ סק"ג וב"ש סק"ו: